

P. Ireneu (Jesús) Segarra i Malla

El P. Ireneu –Jesús, nom de bateig– tenia 88 anys. Va néixer a Ivars d'Urgell el 30 de setembre de 1917 i destaca per haver estat Director de l'Escolania durant quaranta-cinc anys. Però la seva relació amb l'Escolania va començar molt abans, ja que de 1927 a 1931 el P. Ireneu va ser escolà de Montserrat. Llavors va rebre el mestratge, entre d'altres, del P. Anselm Ferrer, que n'era el Director i del P. Angel Rodamilans, com a professor de Piano.

El 1932 el P. Ireneu va ingressar al Monestir de Montserrat, on va fer la professió monàstica el 6 d'agost de 1934. En els seus inicis de monjo, fins al 1936, els estudis musicals van passar molt a segon terme. El primer any de la guerra es va refugiar a Barcelona a casa d'una família amiga i a partir de novembre de 1937 fins al setembre de 1939 visqué als monestirs benedictins belgues de Maredsous i Saint André, on va trobar un ambient intel·lectual i musical força propici.

Respecte a la formació musical del P. Ireneu, cal destacar, a més del bagatge rebut en els seus anys d'escolà de Montserrat, les classes de piano amb Frank Marshall (1941-1950), d'harmonia i contrapunt amb el Mestre Josep Barberà, de contrapunt, fuga i composició amb el Mestre Cristòfol Taltabull (1949-1951), tot això completat per l'estada a París el 1952 per assistir a les classes de Nadia Boulanger. Pel que fa al coneixement d'altres cors de nois, va ser fonamental el contacte durant el 1953 amb els Nois Cantors de Viena i amb els "Domspatzen" de la catedral de Ratisbona (dirigits per Georg Ratzinger, germà del papa Benet XVI). Tot això preparava el P. Ireneu per prendre les regnes de l'Escolania.

De 1943 a 1947 ja n'havia estat Prefecte, és a dir responsable de l'internat i de la vida domèstica dels escolans. El 1941 i el curs 1950-1951 ja havia hagut de suplir com a Director el P. David Pujol. Fou precisament a finals de 1950, que l'Escolania s'afegí a la peregrinació de Montserrat a Roma amb motiu de la proclamació del dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu (1 de novembre de 1950). Amb la intervenció de l'Escolania (dirigida pel P. David Pujol) en la Missa papal d'aquell dia, començava la projecció exterior del cor montserratí, que en els anys següents el P. Ireneu portaria a fites molt notables, com és el cas de l'enregistrament de la *Missa Romana*, de Pergolesi, el 1972 (Roma), la participació en els festivals de Salzburg amb la *Missa Salisburgensis* el 1974 (Salzburg) o dels concerts de les *Vespres de la Mare de Déu*, de C. Monteverdi, a Friburg, Lucerna i Stuttgart (1976). Sota la direcció del P. Ireneu, l'Escolania féu concerts encara a Israel, al Japó i al Canadà, a més de visitar molts indrets de Catalunya i d'Europa.

A ell es deu la millora substancial del seu estil així com el prestigi internacional que l'Escolania va adquirir.

Coïncidint amb la seva tasca de Director de l'Escolania, el P. Ireneu fundà la coral d'Antics Escolans i va desplegar les seves aptituds musicals i la seva sensibilitat artística en dos altres camps: el de la pedagogia musical i el de la composició.

L'educació de la veu dels escolans, la lectura d'escrits i mètodes de cant, la col·laboració amb el Dr. Jordi Perelló, i sobretot el contacte amb els Nois Cantors de Viena i els Domspatzen de Ratisbona, van animar el P. Ireneu a posar per escrit el seu mètode de cant. Així va néixer *La Veu del Nen cantor*, publicat en castellà (Editorial CCC Sant Sebastià 1963) i traduït al francès, a l'italià i al català. L'altra gran obra pedagògica del P. Ireneu és la creació del Mètode d'Ensenyament Musical *El meu Llibre de Música*, en vuit graus, adreçat a les escoles, i que ha trobat continuïtat en l'Escola de Pedagogia Musical Ireneu Segarra.

En la seva faceta de compositor, el P. Ireneu destaca tant per la seva capacitat d'oferir obres aptes per al cant de tota una assemblea litúrgica (ell fou un dels pioners de la composició de música per a la litúrgia en català), com per la qualitat i la gosadia d'algunes propostes seves per a música coral. En aquesta línia va promoure els *Encontres Internacionals de Compositors per a la Litúrgia a Montserrat* (1968-1973). Gràcies a la seva gran capacitat de treball, cal esmentar també la continuació de la col·lecció "Mestres de l'Escolania", per a la qual edità dos volums del P. Joan Cererols (1981) i un del P. Narcís Casanovas (1984)

El P. Ireneu havia rebut reconeixements molt diversos, entre els que cal destacar la *Creu de Sant Jordi* (1986) i el concert-homenatge al Palau de la Música Catalana (1998) amb motiu dels seus vuitanta anys.